

Het kind in Dire Dawa

De rit van Addis Ababa naar Harar zal de hele dag in beslag nemen. Harar is een historische stad die in het grensgebied bij Somalië en Djibouti ligt. De afstand Addis-Harar bedraagt ruim 500 kilometer en daarvan is meer dan de helft over een weg die de naam 'weg' niet verdient: steenslag met vervaarlijk en gevaarlijk grote gaten, waar de auto soms stapvoets tussendoor moet laveren. En dan zijn er nog de ossen, de geiten, de ezels, de kamelen, de vrachtauto's - en de mensen - die geen van allen aan verkeer gewend zijn.

In Ethiopië, één van de allerarmste landen in de wereld, wordt gebedeld. In Addis was dat meteen al duidelijk. Wie een leproos zijn verminkte been ziet ophouden als de auto bij een stoplicht staat, begrijpt direct wat de bedoeling is. De kinderen tijdens een koffiestop onderweg naar Harar - die wondermooie kinderen van Afrika - laten zich gewillig fotograferen, maar roepen wel: "You, money" als de foto genomen is.

In Dire Dawa, vlak bij Harar, gebeurt het. We waren even gestopt voor een 'buna', zwarte koffie, en zoals gewoonlijk wordt de auto meteen omringd door kinderen. Opeens staat ze daar, tussen al die meestal zwijgende, kijkende, vragende kindergen. Ze is nog zo jong, ze zal hooguit een jaar of 16, 17 zijn. Op haar arm heeft ze een kind dat net geen baby meer is. Het meisje, de moeder, ziet er redelijk gevoed uit, het kind is vel over been, het gezichtje een levend doodshoofd.

Ik kijk vanuit de auto en ineens is het alsof een film langzaam tot staan wordt gebracht, alsof de filmrol breekt en het beeld steeds langzamer loopt totdat het stilstaat. Het meisje en haar kind houden allebei in doodse stilte bedelend hun hand op. Anderhalf jaar oud zal het kind zijn en het weet al dat het om te overleven de hand moet ophouden.

Het beeld, het stilstaande beeld, beitelde zich een weg via mijn ogen naar mijn hart. Dit is mijn wereld en wat ooit ver weg leek, staat een halve meter voor me. Ik overbrug die eindeloze kloof door het kind een paar birr in de handen te drukken. Schielijk drukt het de bankbiljetten tegen zich aan.

Ik ben 2 dagen in Ethiopië. Ik huil.

Peter Verschoor
Addis Ababa, 27-9-1993